

Az Alkotmánybíróság döntésének tájékoztató jelleggel közzétett, nem hivatalos szövege.
A hivatalos közzétételre az Alkotmánybíróság Határozatai című hivatalos lapban kerül sor.

IV/55/2026.

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az Alkotmánybíróság a Debreceni Ítéltábla mint másodfokú bíróság Mf.I.50.026/2025/7. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

Indokolás

- [1] 1. A jogi képviselővel (dr. Gódor Barbara Anita kamarai jogtanácsos) eljáró indítványozó Zrt. – az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján – a Miskolci Törvényszék útján 2025. december 22-én alkotmányjogi panasszal fordult az Alkotmánybírósághoz. Az alkotmányjogi panaszban a Debreceni Ítéltábla mint másodfokú bíróság Mf.I.50.026/2025/7. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérte.
- [2] 1.1. Az alkotmányjogi panasz, a Törvényszék és az Ítéltábla ítélete szerint a felperes munkavállaló az alperes (indítványozó) alkalmazásában áll mint [...]vezető. A munkavégzési helye az alperes [...]i telephelye.
- [3] A felperes foglalkoztatására az alperes és a szakszervezetek által megkötött Kollektív Szerződés (a továbbiakban: KSZ) alapján kerül sor. A felperes munkaidő beosztását az alperesi munkáltató a KSZ rendelkezéseinek megfelelően egy hónapra előre, mindig az előző hónap 23-án küldi meg a részére. Abban feltünteti az adott napi szolgálat kezdő és befejező időpontját, azokat a napokat, amikor szabadságon van, valamint a heti pihenőidők kezdetét és végét. A [...]vezetők (vontatási utazószolgálat ellátók) részére a munkáltató nem heti pihenőnapokat, hanem heti pihenőidőt biztosít. Amennyiben a szolgálat kezdete és vége nem azonos napra esik, úgy azt a munkaidő-beosztásban egy „+” jellel jelölik. A felperest az alperes havi munkaidőkeretben foglalkoztatja. A heti pihenőidő tekintetében heti referenciaidőszak van. A munkaidő beosztásban SZ betű a fizetett rendes szabadságot, a P betű a heti pihenőidőt, míg a

HP betűk pedig a KSZ 47. § 6.a) pontja szerinti, szombat 0 órától, hétfő reggel 6 óráig terjedő időtartamú, ún. hétvégi pihenőidőt jelentik.

- [4] Az alperesi munkáltató (az indítványozó) a felperes részére heti szinten a napi pihenőidőt és a heti pihenőidőt oly módon adta ki, hogy két munkavégzés között biztosította a lakóhelyi napi pihenőidőt 12 óra időtartamban és az úgynevezett utazási normaidőt, továbbá hetente egyszer lehetőség szerint a 48 óra heti pihenőidőt. A felperest 90+90 perc utazási normaidő illette meg. A heti pihenőidőt akként biztosította, hogy ilyen esetekben sem a napi pihenőidőt, sem az utazási normaidőt nem adta ki a két munkavégzés között, a heti pihenőidőt megelőző munkavégzést követően, hanem helyettük biztosította a legalább 48 óra egybefüggő heti pihenőidőt. Abban az esetben, amennyiben az adott héten nem tudta kiadni a 48 óra egybefüggő heti pihenőidőt, akkor is ahelyett legalább 42 órát kitevő megszakítás nélküli pihenőidőt biztosított úgy, hogy a munkaidőkeret átlagában legalább 48 óra heti pihenőidőben részesítette a felperest.
- [5] Amennyiben a felperes a munkavégzést követően szabadságot vett igénybe, abban az esetben sem a szabadságot megelőzően, sem azt követően, ahhoz szorosan kapcsolódóan nem biztosította részére a napi pihenőidőt és az utazási normaidőt.
- [6] Az alperes a heti pihenőidő alatt elrendelt rendkívüli munkavégzés esetén a rendkívüli munkavégzés pótlékát, továbbá a havi munkaidőkeret túllépése esetén az az alapján járó rendkívüli munkavégzés 50%-os pótlékát a felperesnek megfizette.
- [7] 1.2. A felperes a többször módosított keresetében végül 3 124 892 forint rendkívüli munkavégzésért járó bérpótlék megfizetésére kérte az alperest kötelezni, annak 2019. július 1. napjától számított késedelmi kamatával együtt. Kifejtette, hogy a heti pihenőidőt, illetve a szabadságot megelőzően ki nem adott – egyirányú utazási idővel számított – napi pihenőidő tartamára eső munkavégzés idejére kéri az alperes marasztalását, melynek mértékét az alperesi KSZ 10. számú mellékletének 11. §-a alapján éves szinten 200 óráig 50%-ban, míg a fölött 150%-ban jelölte meg.
- [8] Az alperes módosított ellenkérelmében jogalapjában vitatta a felperesi követelést azzal, hogy a felperes számítását matematikailag végül elfogadta.
- [9] Az elsőfokú bíróság ítéletében kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül a 2018. január 1. napjától – 2020. december 31. napjáig terjedő időre bruttó 2 829 594 forint rendkívüli munkavégzés pótlékát és ezen összeg után 2019. július 1. napjától kezdődően a kifizetés napjáig terjedő időre járó, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatot, továbbá 82 918 forint perköltséget. Ezt meghaladóan a

felperes keresetét elutasította. Kötelezte az alperest eljárási illeték megfizetésére és rendelkezett arról, az eljárási illeték egy része az állam terhén marad.

- [10] Az elsőfokú bíróság az ítélet indokolásában hivatkozott elsődlegesen Magyarország Alaptörvényének XVII. cikkének (4) bekezdésére, mely szerint minden munkavállalónak joga van a napi és heti pihenőidőhöz, valamint az éves fizetett szabadsághoz. Ezt követően utalt a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) a 13. §-ra, a 87. § (1) bekezdésre, 93. § (1)–(4) bekezdésre, 104. § (1)–(5) bekezdéseire, 105. § (1)–(4) bekezdéseire, 106. § (1)–(3) bekezdéseire, 107. § a)–d) pontjaira, 115. § (1) bekezdésére, 116. §-ra, 122. § (1) bekezdésére, 124. § (1)–(5) bekezdéseire, 143. § (1)–(7) bekezdéseire, 156. § (2) bekezdésére, 175. § (1)–(2) bekezdéseire, 286. § (1), (3), (4) bekezdéseire. Felhívta a vasúti közlekedésről szóló 2005. évi CLXXXIII. törvény (a továbbiakban: Vasútitv.) 68/B. § (1), (2) bekezdéseit, a KSZ 33. §-ának 1., 3. és 9. pontjait, a KSZ 40. § 1–7. pontjait, a KSZ 41. § 4. pontját, a KSZ 46. § 1. pontját, a KSZ 47. § 1., 4., 6. pontjait, a KSZ 51. § 1., 2. pontjait, a KSZ Helyi Függelékének 7., 10. számú mellékleteit.
- [11] A döntése jogszabályi alapjaként hivatkozott az Európai Unió Alapjogi Chartájának 31. cikk (2) bekezdésének, a munkaidőszervezés egyes szempontjairól szóló, az Európai Parlament és a Tanács 2003/88/EK Irányelvére (a továbbiakban: Irányelv) 1., 3., 5., 7., 16., 17., 18. cikkeire.
- [12] Irányadónak tekintette a Kúria ügyeleti díj megfizetése tárgyában hozott Mfv.II.10.279/2018/13. számú ítélet alaptörvény-ellenességének megállapításáról és megsemmisítéséről szóló 12/2020. (VI. 22.) AB határozatot, mely kimondta, hogy a Kúriának az az értelmezése, miszerint a napi pihenőidő és a heti pihenőnap egy időben kiadható, nem egyeztethető össze az Alaptörvény XVII. cikk (4) bekezdésével, mivel abból – a pihenőidők eltérő rendeltetésére tekintettel – az következik, hogy a napi és heti pihenőidő önálló jogcímen illeti meg a munkavállalókat.
- [13] Utalt arra, hogy a Miskolci Törvényszék hasonló tényállású ügyben az EUMSZ 267. cikke szerinti előzetes döntéshozatali eljárást (C-477/21. sz. ügy) kezdeményezett. Az EUB-nak ebben az ügyben 2023. március 2-án kihirdetett ítélete indokolása szerint a napi és a heti pihenőidő két egymástól eltérő jog, amelyek eltérő célokat követnek: a napi pihenőidő esetében azt a célt, hogy a munkavállaló meghatározott munkával töltött időt követő időszakra eltávolodhasson munkakörnyezetétől, a heti pihenőidő tekintetében pedig azt, hogy a munkavállaló minden hétnapos időszakon belül kipihenhesse magát ([38] bekezdés). A munkavállaló számára mindkét jog tényleges gyakorlását biztosítani kell, ezért az olyan értelmezés, mely szerint a napi pihenőidő a heti pihenőidő részét képezi, megfosztaná a munkavállalót a napi pihenőidő tényleges igénybevételének lehetőségétől. A napi pihenőidőt tehát – a két jog önálló

jellegére figyelemmel – a heti pihenőidőhöz való jogon túlmenően kell biztosítani ([39], [40] bekezdések). Az EUB mindezekre figyelemmel úgy foglalt állást, hogy az Irányelv 3. cikkében előírt napi pihenőidő nem képezi az Irányelv 5. cikke szerinti heti pihenőidő részét, hanem ahhoz hozzáadódik.

- [14] Az ítélet szerint az EUB konkrétan megvizsgálta az alperes Kollektív Szerződésének azon rendelkezéseit, amely legalább 42 órás heti pihenőidőt biztosít a munkavállalók számára abból a szempontból, hogy erre tekintettel – mivel az meghaladja az Irányelv 3. cikke szerinti minimum 11 órás napi és az 5. cikk szerinti 24 órás heti pihenőidő együttes időtartamát – a munkavállaló számára biztosítani kell-e ezt meghaladóan is a napi pihenőidőt. Az EUB emlékeztetett arra, hogy az Irányelv rendelkezéseit autonóm módon kell értelmezni függetlenül a tagállamokban irányadó minősítéstől ([47] bekezdés). Az EUB elismerte, hogy a perbeli Kollektív Szerződés szerinti 42 órás heti pihenőidő kedvezőbb, mint amit az Irányelv minimum követelményként előír, ugyanakkor ez a kedvezőbb rendelkezés nem foszthatja meg a munkavállalót az Irányelvben számára biztosított más jogoktól, különösen a napi pihenőidőhöz való jogától ([50] bekezdés). Az EUB megítélése szerint a nemzeti szabályozás által előírt heti pihenőidő időtartamától függetlenül biztosítani kell a 3. cikk szerinti napi pihenőidőhöz való jogot, ezért a munkavállaló számára a nemzeti szabályozás által előírt heti pihenőidő időtartamán felül is ki kell adni a 3. cikk szerinti napi pihenőidőt ([52]–[53] bekezdések).
- [15] Az ítélet szerint az EUB végül azt a kérdést is vizsgálta, hogy a munkavállaló jogosult-e arra is, hogy a heti pihenőidőt megelőzően részesüljön napi pihenőidőben. Döntése szerint a munkavállalónak közvetlenül a munkaidőt követően kell napi pihenőidőben részesülnie függetlenül attól, hogy ezt a pihenőidőt követi-e munkaidő vagy sem. Ha a napi pihenőidőt és a heti pihenőidőt egybefüggő módon nyújtják, a heti pihenőidő csak akkor kezdődhet el, amikor a munkavállaló már részesült napi pihenőidőben. Mindebből az EUB szerint az következik, hogy amennyiben a munkavállaló számára heti pihenőidőt adnak ki, a munkavállaló jogosult arra is, hogy az említett heti pihenőidőt megelőzően megkapja a napi pihenőidőt.
- [16] Az ítélet indokolásának [30] bekezdése szerint a perben maga az alperes (az indítványozó) sem vitatta, sőt kifejezetten állította, hogy nem adta ki és nem is kellett kiadni sem a heti pihenőidő, sem pedig a szabadság előtt a felperes részére az ezen időszakok előtti munkavégzést követően a napi pihenőidőt. Ezzel gyakorlatilag elismerte azt, hogy az EUB ítéletével ellentétes a gyakorlata. Az ítélet szerint az EUB ítélete alapján rögzíthető, hogy az önálló jogcímen járó napi pihenőidő kiadásának mellőzése nyilvánvalóan az Irányelv 3., 5. és 7. cikkeibe ütközik, illetve sérti az EU Alapjogi Chartájának 31. cikk (2) bekezdését is. Továbbá ezen jogsértés egyúttal

megvalósítja az Mt. 104. §-ának a megsértését is, hiszen a munkáltató a jogszerűen biztosítandó napi pihenőidőben kötelezte teljesítésre a munkavállalót, vagyis nem biztosította a jogszabályban és KSZ-ben meghatározott napi pihenőidőt (Mfv.IV.10.044/2024/6.).

[17] Megállapította ugyanakkor, hogy a 2018. szeptember 29., 2020. február 11. napok tekintetében 2025. február 19. napján előterjesztett igények elévültek, mivel az esedékességtől számított több mint három éven túl terjesztette elő ezeket a felperes, ezért ezen kereseti követelést elutasította. Az alperesi vitátás alapján megállapította azt is, hogy a felperesnek nem volt olyan igénye előterjesztve a keresetváltoztatásakor, amely esetében az lett volna megállapítható, hogy a heti pihenőidő, de akár a szabadság előtt közvetlenül ne végzett volna munkát. Így nem volt olyan igény, mely előtt a munkavégzési kötelezettsége alól mentesült volna és arra az időre kívánt volna igényt érvényesíteni.

[18] 1.3. Az ítélettel szemben az alperes nyújtott be fellebbezést, melyben kérte elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének részbeni megváltoztatását, a felperes keresetének teljes elutasítását és a felperes perköltségben történő marasztalását. Másodlagosan kérte az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokon eljáró bíróságot új eljárás lefolytatására utasítani. A másodfokú bíróság (az ítélőtábla) az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintette, a fellebbezett részét helybenhagyta.

[19] 2. A 2025. december 22-én benyújtott alkotmányjogi panasz részletesen leírja a pertörténetet, és ismerteti a tényállást, hivatkozik a 2025. évi LV. törvény 38. §-ára, 42. §-ára, és a hozzá fűzött végső előterjesztői indokolásra (indítvány 3–19. oldalak), majd megállapítja, hogy a tagállami bíróság mint jogalkalmazó szerv értelemszerűen nem tulajdoníthat olyan értelmezést egy jogi fogalomnak, amely nem áll összhangban a jogalkotó kinyilvánított akaratával.

[20] Az alkotmányjogi panasz érdemi indokolása körében (indítvány 20. oldal, 22–33. oldal) az Alaptörvény megsértett, és érintett rendelkezéseiként az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdését, E) cikk (2)–(3) bekezdéseit, M) cikk (2) bekezdését, Q) cikk (2) bekezdését, R) cikk (2) bekezdését, XXVIII. cikk (1) bekezdését, 1. cikk (2) bekezdését, 25. cikk (1) bekezdését, 26. § (1) bekezdését, 28. cikkét, 38. cikk (5) bekezdését jelölte meg.

[21] Azzal érvelt, hogy a Debreceni Ítélőtábla teljes mértékben figyelmen kívül hagyta, hogy a tagállami magyar szabályozásban használt releváns fogalmak tartalma nem azonos az uniós szabályozás fogalomrendszerével.

- [22] A Debreceni Ítélőtábla tehát kizárta a nemzeti jog uniós, alkotmányos és általános jogértelmezési elveinek alkalmazását, annak ellenére, hogy a magyar munkajogi szabályok, törvények értelmezése, azok pontos tartalmának feltárása, így a nyelvi eltérésekből fakadó különbözőségek értékelése is a magyar bíróságok kizárólagos joga és kötelezettsége. Amennyiben a tagállami bíróság azt észleli, hogy az EUB döntése túlterjeszkedik az EUB hatáskörén, mert az a tagállami jog értelmezésére vonatkozik, úgy a tagállami bíróságnak az EUB ezen jogértelmezését figyelmen kívül kell hagynia. A Debreceni Ítélőtábla azonban a tagállami bíróságot az Alaptörvény alapján kizárólagosan megillető jogalkalmazási és jogértelmezési hatáskör gyakorlása helyett az EUB döntésére történő hivatkozással a magyar jogi fogalmakat azonosította az irányelvi fogalmakkal, és döntését kizárólag az EUB által az előzetes döntéshozatali eljárás keretében az Irányelv rendelkezéseinek értelmezése tárgyában tett megállapításaira alapította, lényegében az EUB hatáskörébe telepítve ezáltal az előtte folyamatban lévő ügyben az érdemi döntést, mely eljárás az Alaptörvény szuverenitásvédelmi rendelkezései alapján a törvényes bíróhoz való jog sérelmét eredményezte. Az Alaptörvény 28. cikkének alkalmazását kifejezetten mellőzte eljárása során, ezzel Alaptörvényben rögzített kötelezettségének nem tett eleget, ítéletével szembement a jogalkotó kifejezetten kinyilvánított akaratával. A Debreceni Ítélőtábla ítélete így önkényessé vált, mert kilépett abból a jogértelmezési keretből, amelyet számára az Alaptörvény előírt. A Debreceni Ítélőtábla *contra legem* jogértelmezése a bíróság mint jogalkalmazó szerv önkényes döntésének eszközévé vált, az így megvalósult önkényes bírói jogalkalmazás sérti a jogbiztonság, a hatalom megosztásának elvét, a jogalkotó (Országgyűlés) törvényalkotási jogát, a bírói jogalkotás tilalmát, mely jogsértések az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljáráshoz való jog sérelmét eredményezik. A Debreceni Ítélőtábla a fentiek értelmében döntésével visszamenőlegesen módosította a napi pihenőidő kiadására vonatkozó Mt. szabályok értelmezését, azok alkalmazásának jogszerűségét, ezáltal a foglalkoztatásokat visszaható hatállyal jogellenessé téve, amely a jogállamiság, valamint a jogbiztonság elvének súlyos sérelmét valósítja meg. Az ítélet nem tett eleget indokolási kötelezettségének. Az indítvány érvelést tartalmaz az EUB ítélete, a Kúria Végzése és a Debreceni Ítélőtábla ítélete a jogállamiságot, jogbiztonságot, nemzeti önrendelkezést, szuverenitás elvét illetően, a tagállami jog szabályainak értelmezésére figyelemmel (indítvány indokolása 34–48. oldal).
- [23] Az indítvány (a 49–56. oldalakon) a *contra legem* jogértelmezés, jogalkalmazás tilalmával, a bírói jogalkotás tilalmával foglalkozik, mint ami része a tisztességes eljáráshoz való jognak.

- [24] Az indítvány érvelést tartalmaz arról, hogy a visszaható hatályú jogértelmezésen keresztül érvényesülő visszaható hatályú jogalkalmazás miatt tilos, mint a jogállamiság és a jogbiztonság elvének része (indokolás 57–60. oldalak).
- [25] Az indítvány indokolása 61–62. oldala annak bemutatása, hogy az állított alapjogsérelem a bírói döntést érdemben befolyásolta, a felmerült kérdés alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés. Hivatkozik arra, hogy a foglalkoztatási szabályok jelentős mértékű bírói módosítása, a napi pihenőidő fogalmának a tételes jogszabállyal, illetve a hét évtizedes gyakorlatával ellentétes újraértelmezése, munkavállalók milliói foglalkoztatásának jogellenessé minősítése, a jogviszonyokra visszamenőleges hatállyal történő alkalmazása nemzetgazdasági szinten is kiemelkedővé teszi az ügy súlyát. A bíróság döntése kirívóan súlyosan sérti mind a jogállamiság és jogbiztonság elvét, mind a nemzeti önrendelkezés és szuverenitás elvét, amely jogsértések összességében az alapvető alkotmányossági jelentőség szintjére emelik fel az ügyet.
- [26] 3. Az Alkotmánybíróságnak az Abtv. 56. §-a alapján mindenekelőtt azt kellett megvizsgálnia, hogy az alkotmányjogi panasz a befogadhatóság törvényi feltételeinek eleget tesz-e. A befogadás visszautasítása esetén az Alkotmánybíróság rövidített indokolással ellátott végzést hoz, amelyben megjelöli a visszautasítás indokát [Abtv. 56. § (3) bekezdés].
- [27] A befogadhatóság feltételeit vizsgálva az Alkotmánybíróság arra a következtetésre jutott, hogy az indítvány az alábbiak szerint nem volt befogadható.
- [28] 3.1. Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítványozó a rendelkezésére álló jogorvoslati lehetőségeket kimerítette.
- [29] A támadott döntést érintően továbbá az indítványozó alkotmányjogi panasz előterjesztésére jogosultnak tekinthető, és mivel fél volt, nyilvánvalóan érintett is. Az indítványozó jogi képviselője eljárási jogosultságát az indítványhoz csatolt meghatalmazással megfelelően igazolta, így az alkotmányjogi panasz az Abtv. 52. § (6) bekezdése szerinti előírásnak is megfelel.
- [30] Az Abtv. 30. § (1) bekezdése értelmében az alkotmányjogi panaszt a sérelmezett döntés kézbesítésétől számított hatvan napon belül kell benyújtani az ügyben első fokon eljáró bírósághoz címezve. Az indítványozó az alkotmányjogi panaszt határidőben terjesztette elő.
- [31] Az indítvány részben eleget tesz az Abtv. 52. § (1b) bekezdésében a határozott kérelemmel összefüggésben rögzített feltételeknek is. Az indítványozó beadványában megjelölte az Alkotmánybíróság hatáskörét megalapozó törvényi rendelkezést [Abtv.

27. §], továbbá az Alaptörvény sérülni vélt rendelkezését. Előadta az eljárás megindításának indokait és az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének lényegét. Meghatározta végül az indítvány az Alkotmánybíróság által vizsgálendő konkrét bírósági határozatokat, és kifejezett kérelmet tartalmazott a megsemmisítésükre.

[32] Azonban az Alaptörvény E cikk (2)–(3) bekezdései, M) cikk (2) bekezdése, Q) cikk (2) bekezdése, R) cikk (2) bekezdése, 1. cikk (2) bekezdése, 25. cikk (1) bekezdése, 26. § (1) bekezdése, 28. cikke, 38. cikk (5) bekezdése sérelmét illetően – az indítványban foglaltak alapján – nem lehet érdemi vizsgálatot folytatni a jelen esetben, mert ezek nem Alaptörvényben biztosított jogok, az indítványban felvetett összefüggés alapján.

[33] 3.2. Ami a visszaható hatályú jogalkalmazásról szóló indítványi érvelést illeti [Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése], a 3281/2022. (VI. 10.) AB határozat Indokolása [15] bekezdése úgy szól, hogy az Alkotmánybíróság irányadó gyakorlata szerint az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésére visszavezethető visszaható hatályú, *ad malam partem* jogalkotás és jogalkalmazás tilalma arra a (jogalkotási törvényben is kifejezetten megfogalmazott) tilalomra vezethető vissza, mely szerint a jogszabály a kihirdetését megelőző időre nem állapíthat meg kötelezettséget és nem nyilváníthat valamely magatartást jogellenessé {30/2014. (IX. 30.) AB határozat, Indokolás [106]; 3051/2016. (III. 22.) AB határozat, Indokolás [15]}. A visszaható hatályú jogalkalmazás esete akkor állapítható meg, ha a jogviszony vagy a jogvita létrejöttékor még nem létező – vagy nem hatályos – előírás alapján kerül egy egyedi ügy elbírálásra {3051/2016. (III. 22.) AB határozat, Indokolás [16]; 3314/2017. (XI. 30.) AB határozat, Indokolás [32]}.

[34] Az alkotmányjogi panaszban foglalt érvek alapján nincs kellő következtetési alap annak megállapítására, hogy a jelen ügy körülményei között visszaható hatályú jogalkalmazás kapcsán az Abtv. 29. §-a szerinti kérdés merülhetne fel.

[35] Ahogyan a jogegységi határozatok sem jelentenek visszaható hatályú jogalkotást, amjkor a jogegység érdekében az eltérő értelmezések közül választanak a jogszabály helyes értelme feltárásánál, hasonlóképpen a Kúria egyedi ügyben hozott, az alsóbb fokú bíróság által követendő jogértelmezést tartalmazó végzése sem vet fel alappal ilyen aggályt az Abtv. 29. §-a tükrében.

[36] 3.3. Az Abtv. 29. §-a alapján az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának feltétele az is, hogy az indítvány a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség lehetőségét vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést vessen fel. A feltételek meglétének a vizsgálata az Alkotmánybíróság mérlegelési jogkörébe tartozik.

- [37] Az indítványozó kifogásait az Abtv. 29. §-a alapján az Alkotmánybíróság a következőképpen értékelte.
- [38] Indítványozó alkotmányjogi panaszában hosszasan taglalja a pertörténetet, ismerteti az általa a per során kifejtett, konkrét jogszabályhelyek általa helyesnek vélt értelmezését, valamint elemzi a bíróságok által meghozott döntéseket. Bár felsorolja az Alaptörvény megsértettnek vélt rendelkezéseit, azokból javarészt csak idéz, de nem tartalmaz valós alkotmányjogi érvelést. Az alaptörvény-ellenesség indokolása is javarészt a bíróságok által tett ténymegállapításokat boncolgatja és ezekhez kapcsolódóan a jogszabályokat értelmezi, azaz tartalmi felülbírálatot igényel.
- [39] Az indítványozói felvetésekkel összefüggésben az Alkotmánybíróság a jelen ügyben is hangsúlyozza: az Alaptörvény 24. cikkének (1) bekezdése alapján az Alkotmánybíróság az Alaptörvény védelmének legfőbb szerve. A (2) bekezdés d) pontja értelmében alkotmányjogi panasz alapján felülvizsgálja a bírói döntésnek az Alaptörvénnyel való összhangját. Az alkotmányjogi panasz jellegének megfelelően a testület hatáskörébe a bírói döntéseknek kizárólag az alkotmányossági szempontú vizsgálata tartozik. Ebből következően az alkotmányjogi panasz nem tekinthető a bírósági szervezeten belül jogorvoslattal (már) nem támadható bírói határozatok által okozott valamennyi jogsérelem orvoslása eszközének, azaz ez a jogvédelem nem jelenti a rendes bíróságok jogalkalmazási gyakorlatának általános felülvizsgálatát, aminek következtében az Alkotmánybíróság burkoltan negyedfokú bírósággá válna. A jogszabályokat a bíróságok értelmezik, az Alkotmánybíróság csak az értelmezési tartomány alkotmányos kereteit jelölheti ki, ami nem adhat alapot számára minden olyan esetben történő beavatkozásra, amikor vélt vagy esetleg valós jogszabálysértő jogalkalmazásra került sor {3198/2013. (X. 22.) AB végzés, Indokolás [22]}. Ebből következően a bírói döntés alaptörvény-ellenességének vizsgálata során az Alkotmánybíróság attól is tartózkodik, hogy a bíróságok felülbírálati jogköréhez tartozó, szakjogi vagy kizárólag törvényértelmezési kérdésekben állást foglaljon {3028/2014. (II. 17.) AB végzés, Indokolás [12]}.
- [40] Szakjogi, törvényértelmezési, a Kúriára tartozó jogegységi kérdés, hogy az Alkotmánybíróság 12/2020. (VI. 22.) AB határozata után a napi és heti pihenőidőt érintő bírósági döntések egy-egy konkrét tényállásnál hogyan értelmezik a törvényeket, vagyis azt a kérdést, hogy mi ezek rendeltetése, és a kiadásuk mikor törvényes és mikor nem.
- [41] Az eljáró bíróságok indokolásának hiányosságával [az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének sérelmével] kapcsolatos érvek tekintetében pedig az Alkotmánybíróság kiemeli, hogy a „bíróságok indokolási kötelezettségéből nem következik a felek által felhozott minden észrevétel egyenként való megcáfolási kötelezettsége, különösen

nem az indítványozó szubjektív elvárásait kielégítő mélységű érvrendszer bemutatása” {30/2014. (IX. 30.) AB határozat, Indokolás [89]}. Önmagában az, hogy az indítványozó az egyébként megindokolt bírósági döntést tévesnek, vagy éppen hiányosnak, magára nézve sérelmesnek vagy igazságtalannak tartja, nem tekinthető a bírósági eljárás tisztességessége követelményrendszerén belül értékelhető alkotmányossági kérdésnek.

- [42] A tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelme indokaként az indítványozó az Alkotmánybíróság azon megállapításaira is utalt, melyek szerint egy jogi szabályozás felülírása, kitágítása a bíróságok részéről már nem jogértelmezési, hanem *contra legem* jogalkalmazási – valójában jogalkotási – tevékenységet jelent, ami sérti a bíróságok törvénynek való alávetettségének elvét.
- [43] Az indítványozó által említett a 23/2018. (XII. 28.) AB határozat szerint „A bírói döntések alkotmányossági felülvizsgálatát lehetővé tevő alkotmányjogi panasz (Abtv. 27. §) az egyéni jogvédelem mellett, és azt erősítőleg az Alaptörvény 28. cikkének érvényesülését szolgáló jogintézmény is {3/2015. (II. 2.) AB határozat [...], Indokolás [18]}. Ilyen panasz alapján az Alkotmánybíróság a bírói döntésben foglalt jogértelmezés Alaptörvénnyel való összhangját vizsgálja, az Alaptörvényben biztosított jogok alkotmányos tartalmának érvényre juttatása mellett [...] azt is, hogy a jogszabály alkalmazása során a bíróság a jogszabály célját az alkotmányosan szükséges mértékben figyelembe vette-e. [...] Az Alaptörvény 28. cikke és XXVIII. cikk (1) bekezdése természetes fogalmi egységet alkotnak. A jogértelmezés Alaptörvényben rögzített elveinek betartása minden kétséget kizáróan részét képezi a tisztességes bírósági eljárásban megvalósuló jogértelmezéssel szemben állított minimális alkotmányos követelményeknek.” {Indokolás [24]-[26].} Ugyancsak a 23/2018. (XII. 28.) AB határozatból hivatkozott az alkotmányjogi panasz arra a megállapításra is, amely szerint „Az önkényes bírói jogértelmezés sértheti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljáráshoz való jogot. [...] Az Alkotmánybíróság azonban csak kivételesen, szigorú feltételek fennállása esetén állapítja meg a jogalkalmazói önkény fennállása miatt az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének sérelmét. [...] Tehát a *contra legem* jogértelmezés és jogalkalmazás önmagában nem alapozza meg az alkotmányellenességet. A *contra legem* jogalkalmazásnak egyben alkotmányellenesnek, azaz az Alaptörvénnyel ellentétesnek kell lennie (*contra constitutionem*) [...]” (Indokolás [28]). Ugyanitt az Alkotmánybíróság azt is kimondta, hogy a bírósági jogértelmezés akkor válik egyúttal alaptörvény-ellenessé is, ha a rá vonatkozó, az Alaptörvény 28. cikkében foglalt jogértelmezési szabályokat kifejezetten figyelmen kívül hagyja. Az indítványban

foglaltak alapján nem állapítható meg, hogy az esetleg *contra legem* jogalkalmazás felvetné, hogy a jelen esetben ez átcsaphatna *contra constitutionem* jogalkalmazássá.

[44] Mindezeket figyelembe véve az Alkotmánybíróság jelen ügyben úgy ítélte meg, hogy az indítványozó által megfogalmazott kifogások nem vetik fel az Abtv. 29. §-a értelmében vett, a bíróságok döntését érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételyét, és nem merül fel alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés sem.

[45] 4. A fentiekre figyelemmel az Alkotmánybíróság az indítvány vizsgálata alapján arra a megállapításra jutott, hogy az nem felel meg az alkotmányjogi panaszok befogadhatóságával szemben támasztott követelményeknek, és az alkotmányjogi panasz befogadását az Abtv. 56. § (1)–(3) bekezdései alapján eljárva, az Ügyrend 30. § (2) bekezdés *a)* és *h)* pontjaira figyelemmel visszautasította.

Budapest, 2026. július 7.

Dr. Handó Tünde s. k.,
tanácsvezető, előadó alkotmánybíró

Dr. Czine Ágnes s. k.,
alkotmánybíró

Haszonicsné dr. Ádám Mária s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Márki Zoltán s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Schanda Balázs s. k.,
alkotmánybíró